

ærende. Der er i borgerlige Forhold mangfoldige Tilfælde, hvor Vand- og Brødstraffen med fuld Bevidsthed foretraktes af den Raagjælbende, fordi han bliver hurtigere færdig, end naar han vælger simpelt Fængsel. Jeg vil paa ingen Maade rose dette. Jeg betragter det som et af de saarbare Punkter ved den borgerlige Straffelov, at den i det Hele taget har Straf paa Vand og Brød; men det viser, mener jeg, at der i Almindelighed ikke kan være Tale om at godtgjende denne Opfattelse. Sagen er jo den, at den egentlige vanærende Betydning af denne Straf er i den almindelige Opfattelse foruden til Straffens Karakter bestemt knyttet til Handlingens Karakter. Men i hvert Fald er der ikke Tale om i Almindelighed at tillægge Vand- og Brødstraffen en vanærende Betydning efter det Synspunkt, der behersker den militære Lovgivning, som jeg strax skal komme til at nævne.

Det Hovedpunkt, hvor Vansteligheberne egentlig møde os med Hensyn til at bringe Samklang tilfæde inellem den militære Opfattelse — det vil sige den militære Straffelovgivnings Krav paa visse Eiendommeligheder — og den borgerlige Opfattelse, viser sig i de eiendommelige Straffe, som den militære Straffelov gjør Krav paa, og tillige i visse Eiendommeligheder med Hensyn til Betingelserne for Straffene, som den borgerlige Lovgivning ikke godtgjender. Naar man spørger om Berettigelsen til at stille Krav paa saadanne Eiendommeligheder, da vil man egentlig ikke kunne paasta, at disse Krav ere grundede i en Forskjel med Hensyn til det Formaal, som Straffene have paa det borgerlige og paa det militære Omraade. Thi i Birteligheden er Formaalet det samme, nemlig at fremkalde Lydighed imod Loven og at fremkalde Disciplin, henholdsvis i Samfundet og i den snevrere Kreds, som kaldes Krigsmagten. Der er saaledes i Grunden ikke nogen Forskjel inellem Formaalene, og det vilde da være ganske naturligt, om man fra et borgerligt Standpunkt vilde — og det har man gjort — opløste det Spørgsmaal: Hvorfor kan den militære Straffelovgivning ikke finde sig i at anvende de samme Straffe og at godtgjende de samme Betingelser for Straffene som den borgerlige Lovgivning? Hvorfor gjør Krigsmagten Krav paa en saadan Særstilling? Det rigtige Svar herpaa fra det militære Synspunkt — som jeg nu vil kalde det — er det, at Straffemyndighedens Udøvelse indenfor den militære Kreds er stillet under eiendommelige Bilkkaar. Der er ikke her altid Mulighed for at anvende den borgerlige Lovgivnings Straffe. Der kan være en ren udvortes Umulighed derfor, f. Ex. i Søkrigsmagten. Men der er ogsaa en anden Omstændighed, som er afgjørende, og det er den, at den militære Straffemyndighed maa stille sig til Dgave at naae det Formaal, som Straffen har, i en forholdsvis kort Tid. De have ikke længe med Personen at gjøre; det skal ske hurtigt, næsten øjeblikkeligt — Disciplinen i Hæren taaler intet Dieblid at lempes — det skal ske energisk. Nu er imidlertid den borgerlige Lovgivning mere og mere — og med fuld Frihed — gaaet i Retning af en vis (En Stemme: Blødsødhed) — nei, ikke Blødsødhed, men en vis Langsomhed, og dette er ganske naturligt og berettiget. Den er ikke blød, men tvertimod streng, thi den siger: Vi kræve den Tid, som fornødvendigt maa udfordres, for at Straffen kan virke, men det er det, som den militære Straffemyndighed ikke altid har til sin Raadighed, og istedetfor de mere langvarige, og maasse derfor ogsaa bedre virkende Straffe, som den borgerlige Lovgivning har, kræver den militære Lovgivning hurtig, intensivt virkende Straf, som mange Gange fremtræder, udvortes set, med et endog mildere Resultat, end den borgerlige Straffelovgivning vil føre til. Naar man dertil vil svare fra det borgerlige Standpunkt, at, hvis det var muligt at naae Formaalet kort og hurtigt, som den militære Straffelovgivning vil, vilde man gjerne lære den Kunst af, men at man for længe siden har opgivet dette som en Umulighed, som Noget, der strider imod den menneskelige Natur, og at man derfor ikke vil kunne gaa ind paa det Standpunkt, som her kræves, da møder man det Svar fra den militære Side, at det garanterer ganske vist ikke med disse Straffe, at der tilveiebringes borgerlig Lydighed, men det er heller ikke den militære Straffelovgivnings Hensigt at opnaa dette, men kun at tilveiebringe Lydighed hos Soldaten paa et mere begrænset Omraade. Hvis dette kan naas med disse Midler, har man ikke Mere at svare dertil. Naar man vil have en Hær, maa man ogsaa ville, hvad der hertil er nødvendigt, da maa ogsaa Soldatens Lydighed opretholdes. Hvad der kan spørges om fra det borgerlige Standpunkt, er dette: Er Straffen saaledes begrænset, at den ikke udøver en uheldig Virkning udover Ophøret af Vedkommendes Stilling som Krigsmand, ikke er ødelæggende for Helbredet eller nedbrydende for den Værespølelse, hvorpaa der ogsaa skal bygges i det borgerlige Liv? Det er ved Spørgsmaalet om at forene disse Standpunkter, at de tidligere Forsøg ere strandede. Naar jeg nu har spurgt mig selv: Kan man sige, at det er lykkedes ved de af Hvertallet stillede Ændringsforslag at give en Løsning, da er det saaledes ændrede Lovforslag fra kompetent militær Side erklæret at være et for Krigsmagten godt og brugbart Lovforslag, og dermed beroliger jeg mig fuldstændig i denne Henseende. Spørger jeg da: Ere de Ændringer, som gjøres Krigsstraffelovens Eiendommeligheder, saadanne, at man fra det borgerlige Standpunkt kan gaa ind derpaa, opstaar først Spørgsmaalet om de mere eiendommelige Straffearter, som kræves, og blandt dem især den, som har været en Del Gjenstand for Forhandlingerne idag, nemlig Spørgsmaalet om Bøststraffen. Det er min fulde Overbevisning,